

казалъ, че паритѣ били взети за народно въстание, което готвѣлъ и командувалъ Василь Левски. Турцитѣ се разтревожили, подирили Апостола подъ дърво и камѣкъ, намѣрили го, хванали го и го обесили въ София на 6 февр. 1873 г.

Така загина великиятъ Апостолъ. Обаче дѣлото му бѣ поето отъ други, и България бѣ освободена въ 1878 г.

По случай стогодишнината отъ рождението на Василь Левски всѣки българинъ е длъженъ да се поклони предъ неговата свѣтла паметъ и да каже: Вѣчна слава на великия Апостолъ! Вѣчна слава на великия синъ на България!

Деветъ години той

*Скита се бездоменъ, безъ снъ, безъ покой,
подъ вънкашностъ чужда и подъ име ново,
и съ сърдце порасло и за кръстъ готово.
Думитъ му бѣха и прости и кратки,
пѣлни съ упованье и надежди сладки.
Говорѣше тайно за ближний превратъ,
за бунтъ, за свобода, за смъртъта, за гробътъ,
и че време вече е да въстане робътъ;
че щастливъ е оня, който дигне пръвъ
народното знаме и пролѣе кръвъ. . .*

*Името му бѣше знакъ зарадъ тревога,
властѣта бѣше вредомъ невидима, строга,
обсаждаше двацетъ града изведнѣжъ,
да улови тоя демонъ вездесѣщъ.
Отъ лице му мрачно всички се бояха,
селянитъ прости светецъ го зовѣха,
и сбраи, сдушени въ тайни мѣста,
слушаха съсъ трепетъ, съ зяпнали уста
неговото слово сладко и опасно.
И тъмъ на душата ставаше по-ясно. . .*

(Изъ Епопеята на забравенитѣ отъ Ив. Вазовъ)